

РЕШЕНИЕ

№ 3174

гр. София, 10.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 06.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9749** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).
Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], № 5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Р. Н. Д. – Управител против Ревизионен акт /РА/ № Р-22221420000293-091-001/09.06.2021 г., потвърден с Решение № 1260/19.08.2021 г., издадено от и.д. Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите /Дирекция ОДОП, [населено място] при ЦУ на НАП, [населено място]/, в частта, с която е потвърден установеният резултат по ЗДДС за данъчен период м. Ноември 2019 г. в общ размер на 2 153.82 лв.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на издадения РА. Релевира доводи, че фактическите констатации на органите по приходите не се подкрепят от събраните в хода на ревизията доказателства. Подробни съображения излага в депозираната жалба. Позовава се на практиката на СЕС. В заключение претендира отмяната на РА в оспорената част. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се представлява и не изпраща представител.

Ответният административен орган – и.д. Директор на дирекция ОДОП при ЦУ на

НАП-С., редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт В., която излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли съда да я остави без уважение, като остави в сила оспорения ревизионен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд-София град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП е връчено на жалбоподателя на 25.08.2021 г. (л.16). Жалбата е подадена до Съда на 07.09.2021 г. видно от поставения върху същата вх. № 53-04-713/07.09.2021 г., от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима /л.93-96/.

От фактическа страна, Съдът приема за установено:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221420000293-020-001/16.01.2020 г., издадена от П. Т. П., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задължения по ЗДДС за данъчен период: от 01.11.2019 г. до 30.11.2019 г. ЗВР е връчена по електронен път на ревизираното дружество на 21.01.2020 г. /л.19-20/.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № Р-22221420000293-020-002/17.03.2020 г., издадена от П. Т. П., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП, срокът за извършване на ревизия е удължен до 21.04.2020 г. ЗИЗВР е връчена по електронен път на ревизираното лице на 18.03.2020 г. /л.21-22/.

Със ЗИЗВР № Р-22221420000293-020-003/15.04.2020 г., издадена от П. Т. П., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП, срокът за извършване на ревизия е удължен до 19.06.2020 г. ЗИЗВР е връчена по електронен път на ревизираното лице на 21.04.2020 г. /л.23-24/.

Със Заповед № Р-22221420000293-023-001/05.06.2020 г., издадена от П. Т. П., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП на основание чл. 34 от ДОПК, ревизионното производство спрямо [фирма] е спряно до приключване на ревизии, извършвани на доставчици на ревизираното дружество /П.4/3/.

Със Заповед № Р-22221420000293-143-001/16.04.2021 г., издадена от П. Т. П., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП, ревизионното производство е възобновено, като е определен срок за извършване на ревизията до 05.05.2021 г. /П.4/3/.

За резултатите от извършената ревизия е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221420000293-092-001/19.05.2021 г., връчен на ревизираното лице на 20.05.2021 г. /л.30-57/. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, от страна на жалбоподателя не е

депозирано възражение срещу издадения РД.

Ревизионният акт, предмет на настоящето производство, с № Р-22221420000293-091-001/09.06.2021 г. е издаден на 09.06.2021 г. от П. Т. П., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП – орган, възложил ревизията и П. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП, [населено място] – ръководител на ревизията, връчен е на ревизираното дружество на 09.06.2021 г. /л.58-64/.

С него са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях. РА съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. С оспорвания РА на дружеството е установен ДДС за ефективно възстановяване в размер на 26 403.38 лв., при деклариран данък за възстановяване общо в размер на 28 557.20 лв., вследствие на допълнително начислен на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 54, ал. 1 от ППЗДДС данък в общ размер на 2 153.82 лв. за данъчен период 01.11.2019 г. до 30.11.2019 г.

Недоволен от така издадения ревизионен акт, жалбоподателят го е оспорил по административен ред, и с Решение № 1260/19.08.2021 г. на и.д. Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], РА е потвърден в частта, с която са определени задължения по ЗДДС, произтичащи от доначислен данък върху добавената стойност в общ размер на 2 153.82 лв. за данъчен период 01.11.2019 г. до 30.11.2019 г. В останалата част ревизионния акт не е оспорен и е влязъл в сила.

При ревизията е установено, че [фирма] е учредено и вписано в Търговския регистър на 10.12.2015 г. и е регистрирано по ЗДДС, считано от 03.06.2016 г.

В хода на ревизията е установено, че основната дейност на дружеството през ревизирания период е извършване на спедиторски услуги, включващи организиране и координиране на превози на товари по заявки на товародатели или чрез посредничеството на други български и чуждестранни спедиторски дружества. Кодът на основната икономическа дейност е 5229 „Други спомагателни дейности в транспорта“. Дейността се извършва в офис, находящ се на адрес в [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2. Същият е собственост на управителя на дружеството Р. Н. Д..

За установяване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения по ЗДДС на ревизираното лице и обезпечаване на необходимите доказателства в хода на ревизията от страна на органите по приходите са извършени процесуални действия и са събрани доказателства, подробно описани в РД, представляващ неразделна част от РА съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

В хода на ревизията на основание чл. 37, ал.3, чл. 53 и чл.56, ал.1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ с изх. № Р-22221420000293-040-001/31.01.2020 г., с което е изискано представяне на относимата търговска, счетоводна и банкова документация

В отговор на ИПДПОЗЛ от страна на ревизираното дружество по електронен път са представени изисканите писмени обяснения и документи, подробно описани в РД.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчици на ревизираното лице, като резултатите от същите са документирани с протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/, представени с ревизионната преписка и описани подробно в РД.

С Протокол № 1755011/03.05.2021 г. към ревизионното производство са присъединени всички събрани документи и доказателства от извършена на [фирма]

проверка за установяване на факти и обстоятелства. В хода на ревизията са извършени и проверки в ИС на НАП относно обстоятелства, касаещи ревизирания период и извършени доставки.

С издадения на ревизираното лице РА от страна на органите по приходите са констатирани основания за корекция само на облагаемите доставки, по които същото е изпълнител /продажби/ и начислен за тях ДДС. В останалата част на декларирани покупки и упражнено право на данъчен кредит, с РА са потвърдени декларирани от ревизираното лице данни и не са извършени корекции.

В хода на ревизията е установено, че за изпълнение на транспортните услуги, ревизираното дружество е ползвало услугите на следните дружества – подизпълнители: [фирма] и [фирма]. Установено е, че между ревизираното лице и тези дружества са сключени рамкови договори за превоз на товари, с които е договорено, че дружествата – превозвачи [фирма] и [фирма] ще действат като подизпълнители по договори за извършване на транспортни услуги, сключени между Възложителя / [фирма]/ и съответното австрийско дружество DSV R. A/Skornmarkve с VIN ATU22039309 и A&E SPEDITION с VIN ATU73528113.

От представените в хода на ревизията двустранно подписани договори е установено, че ревизираното лице осигурява на дружествата-превозвачи [фирма] и [фирма], Ш. карти за зареждане на гориво и заплащане на пътни такси и други такси в Европа. В тази връзка е представен подписан между [фирма] и [фирма] договор за предоставяне на Ш. карти. Констатирано е, че зареденото гориво се фактурира от [фирма], като всяка фактура съдържа информация за количество и стойност на зареденото гориво и номер на превозното средство.

Установено е още, че [фирма] е ползвало данъчен кредит за покупка на гориво от [фирма] в размер на 2 153.82 лв. при данъчна основа 10 769.12 лв. Предметът на доставките по издадените фактури е закупено гориво от дружествата – превозвачи с Ш. карти, собственост на ревизираното лице. Установено е още, че ревизираното дружество отчита платените горива и такси, заплатени с Ш. картите на база фактури, издадени от [фирма], като впоследствие закупеното гориво се прихваща от задълженията на [фирма] към превозвачите, съгласно споразумения за прихващане. В тази връзка от страна на ревизиращите органи е формиран извод, че в случая, в отношенията между [фирма] и дружествата – превозвачи [фирма] и [фирма] е налице хипотезата на „бартер“ по смисъла на чл. 130 от ЗДДС. От страна на органите по приходите във връзка с установените факти е прието, че разходите за гориво са за сметка на превозвачите и съответно същите следва да им бъдат префактурирани от [фирма]. Констатирано е, че фактурите, издадени от [фирма], по които ревизираното лице е ползвало данъчен кредит, са във връзка със заредено гориво с Ш. карта и такса за обслужване на същата, от български превозвачи, регистрирани по ЗДДС, които дължат насрещна престация за горивото и таксите към ревизираното дружество.

В издадения РА от страна на ревизиращите органи е посочено, че по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС, доставката на гориво по своята същност представлява доставка на стоки – а, именно, че съгласно тази законова разпоредба „доставка на стоки“ по смисъла на ЗДДС е прехвърляне на право на собственост или друго вещно право върху стоката. Посочено е, че мястото на изпълнение при доставка на стоки се определя по правилата на чл. 17 от ЗДДС, като съгласно ал. 1 на тази разпоредба, мястото на изпълнение при доставка на стока, която не се изпраща или превозва, е мястото, където стоката се намира при прехвърляне на собствеността или при

фактическото предоставяне на стоката по чл. 6, ал. 2 от ЗДДС. В тази връзка, ревизиращите органи са приели, че спорните фактури с предмет „гориво“ са с място на изпълнение на територията на страната, съгласно чл. 17, ал. 1 от ЗДДС, тъй като фактическото предоставяне на горивото е в България.

Ревизиращите органи са приели, че по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, таксите за обслужване на Ш.-карти представлява доставка на услуга, като съгласно тази норма „доставка на услуга“ по смисъла на ЗДДС е всяко извършване на услуга, като мястото на изпълнение при доставка на услуга се определя съобразно правилата на чл. 21 от ЗДДС. В тази връзка при извършената ревизия от страна на органите по приходите са констатирани основания за корекция на данъчната основа на извършените доставки и на начисления данък.

Установено е, че от страна на ревизираното дружество няма издаден първичен счетоводен документ за стойността на предоставеното гориво, заредено на територията на страната, към българските дружества-превозвачи. В резултат на това, от страна на органите по приходите са констатирани основания за начисляване на данък в размер на 20 % върху данъчната основа на зареденото гориво на територията на страната с доставчик [фирма] при последваща реализация на същите към транспортните дружества, имащи качеството на клиенти на [фирма].

В тази връзка и на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС вр. чл. 54, ал. 1 от ППЗДДС за данъчен период 01.11.2019 г. до 30.11.2019 г. е начислен ДДС в размер на 2 153.82 лв.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства:

Представени от ответника:

1. С молба от 26.10.2021 г. писмени доказателства /л.92-112/.
2. В ОСЗ от 23.02.2022 г. съдебна практика на АССГ /л.121-135/.

При така установената фактическа обстановка, Съдът достигна до следните правни изводи:

На първо място, следва да се отбележи, че е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство – ревизионното производство е образувано със ЗВР № Р-22221420000293-020-001/16.01.2020 г., т.е в рамките на 5-годишния срок за първата ревизирана година - 2019 г.

С оглед делегирането на правомощия по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК във вр. с чл. 11, ал. 3 от ЗНАП по делото е представена Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. /л.17-18/, издадена от Директор на ТД на НАП-гр.С., с която П. Т. П., на длъжност Началник на сектор „Ревизии“ към Дирекция „Контрол“, ТД на НАП, е определена за компетентен орган да издава заповеди за възлагане на ревизии на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Предвид представената по делото заповед, следва изводът, че ЗВР е издадена от компетентен за целта орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при

спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Ето защо, следва да се приеме, че ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия (в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС).

Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

Относно приложението на материалния закон и начисления ДДС в общ размер на 2 575.35 лв., Съдът намира следното:

Съгласно чл. 130 от ЗДДС, когато е налице доставка, по която възнаграждението /изцяло или частично/ е определено в стоки или услуги, се приема, че са налице две насрещни доставки, като всеки от доставчиците се смята за продавач на това, което дава, и за купувач на това, което получава /ал.1/. В ал. 2 на същата разпоредба е уредено, че данъчното събитие за доставките по ал. 1 възниква по общите правила на закона. До колко, обаче е приложимо в конкретния случай за целите на ДДС, тъй като от страна на [фирма] е извършено плащане на чуждо задължение – за доставки на стоки и услуги, получени от дружествата-превозвачи. Видно от клаузите за плащане по рамкови договори и по-конкретно чл. 25, ал. 2, е, че ревизираното дружество в качеството на Възложител/товародател се е задължило да „разплаща от свое име, но за сметка на превозвача ползваното гориво по предоставени за ползване Ш.-карти, като превозвача изрично възлага извършването на посочените плащания с отделен договор, като се задължава да възстановява на Възложителя/товародателя изплатените суми своевременно съгласно посочения договор – чл. 25, ал. 2. Също е договорено в чл. 25, ал. 3 от сключените рамкови договори, че в случая на забава от страна на превозвача за възстановяване на сумите по предходната алинея на Възложителя/товародателя, последният има право да ги приспадне от дължимите суми за възнаграждения на превозвача.

Следователно клаузите за плащане по рамковите договори, в това число чрез плащането от страна на жалбоподателя на трето лице – [фирма], погасяват единствено задължение на [фирма] към съответното дружество-превозвач, но не и плащане за получени от [фирма] доставки от [фирма].

От друга страна ползването на отстъпките по Ш.-картите са ограничени и са свързани само с конкретно МПС, но не и с осъществяването на конкретен превоз от дружеството-превозвач към ревизираното дружество. Нито от споразуменията за прихващане, нито от другите обсъдени по фактите взаимоотношения следва, че плащанията, извършени от [фирма] по фактурите към [фирма] за ползвани доставки от съответния превозвач по конкретна фактура към [фирма], и по която последното дружество е задължено за плащане към превозвача. Начинът на организиране на

взаимоотношенията има за действителна цел дружествата- превозвачи да ползват отстъпки по конкретните доставки чрез предоставените им от ревизираното лице Ш.-карти. От тези търговски взаимоотношения следва изводът, че ревизираното дружество е платило чуждо задължение по спорните фактури, издадени от [фирма], по които е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, плащанията са свързани с преференциални цени и отстъпки за доставки, получени от трети лица, нямащи преки договорни отношения с [фирма] за ползване на отстъпки и преференциални цени на доставки на гориво с Ш.-карти. Следва да се има предвид, че пряката облагаема доставка, възникваща за ревизираното дружество във връзка с Ш.-картите са именно таксите, които [фирма] заплаща към [фирма] за издаване на картите, както бе обсъдено по-горе в настоящия съдебен акт за приложенията към сключения договор между тези две страни.

Фактът, че ревизираното дружество предоставя на своите доставчици на транспортни услуги Ш.-карти, по които превозвачите ползват отстъпки няма връзка с облагаемата доставка, осъществявана от [фирма] към дружествата-превозвачи, доколкото чрез плащането по чл. 25, ал. 2 от рамковите споразумения, трето лице по този договор, ревизираното дружество погасява свое парично задължение към дружествата-превозвачи. В настоящия случай Ш.-картите са ограничени с лимит и плащането на използваните по тях доставки следва да бъде извършено от [фирма].

Търговските взаимоотношения в процесния случай са подобни на таксите, заплащани за битови сметки от собственик на имот, за ползването на отдаден под наем имот, като ползването на отдаден под наем имот, като ползването на услугите се извършва от наемателите. Съгласно Съда на ЕС, чл.14, § 1, чл.15, § 1 и чл.24, § 1 от Директива 2006/112/ЕО за ДДС, трябва да се тълкуват в смисъл, че при отдаването под наем на недвижими имоти доставките на електроенергия, топлоенергия и вода, както и събирането на отпадъците, извършвани от трети лица в полза на наемателя, който използва пряко тези стоки и услуги, следва да се считат за извършвани от наемодателя, когато последният е сключил договорите за тези доставки и начислява на наемателя единствено направените за това разходи.

Идентична логика е приложена от Съда на ЕС и в друг казус – застраховане на лизингова вещь от лизингодателя – Решение на съда от 17 януари 2013 г. по дело C-224/11, BGĪ Leasing sp. Z o.o. ECLI:EU:C:2013:15, като е постановил следното:

„1) Доставката на услуги по застраховането на лизинговата вещь и доставката на услуги по самия лизинг следва да се считат по принцип за отделни и самостоятелни доставки на услуги за целите на данъка върху добавената стойност. Запитващата юрисдикция следва да прецени дали с оглед на конкретните обстоятелства в главното производство съответните сделки са свързани помежду си до такава степен, че трябва да се разглеждат като една единна доставка, или, напротив, представляват самостоятелни доставки.

2) Когато самият лизингодател застрахова лизингованата вещь и префактурира на лизингополучателя точния размер на разходите за застраховката, при обстоятелства като разглежданите в главното производство подобна сделка представлява застрахователна сделка по смисъла на член 135, параграф 1,

буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност.“

Също в мотивите на последното решение Съдът на ЕС е приел с по т. 52-55 следното: „52. В началото следва да се напомни, че в главното производство не е оспорено квалифицирането на доставката в полза на лизингодателя на услугата по застраховането на лизингованата вещ като застрахователна сделка по смисъла на член 135, параграф 1, буква а) от Директивата за ДДС. За разлика от това запитващата юрисдикция иска по-специално да се установи дали сделка, която наред с посочената по-горе доставка на застрахователна услуга включва и префактурирането от лизингодателя на лизингополучателя на разносните за застраховката, също трябва да бъде освободена от ДДС.

53. От данните, съдържащи се в представената пред Съда преписка, е видно, че на първо място, застрахователят предоставя разглежданата застрахователна услуга на BGĬ Leasing, което, на второ място, фактурира разносните за застраховката на своя клиент, а именно лизингополучателя. Съдът обаче не разполага с данни относно точното съдържание на договора за застраховка или условията на договорното споразумение, сключено между лизингодателя и лизингополучателя за целите на префактурирането на разносните за доставката на застрахователната услуга.

54. За да се определи дали тази сделка, включваща не само доставка на застрахователна услуга, но и префактуриране на лизингополучателя на разносните за нея, представлява освободена от ДДС сделка, следва да се прецени обхватът на чл.135, § 1, б.а) от Директивата за ДДС.

55. Съгласно тази разпоредба държавите членки освобождават „застрахователните и презастрахователните сделки, включително свързаните с тях услуги, извършвани от застрахователни брокери и агенти“.

Съгласно практиката на Съда на ЕС , доставката, свързана с „префактуриране“ не е идентична с първоначалната, касае се за префактуриране на „разносните“, направени от посоченото във фактурата лице на трето лице, което действителният получател на доставката. Именно тази правна логика, е приложима и в процесния случай, като ревизираното лице следва действително да „префактурира“ към дружествата-превозвачи, издадените му от [фирма] фактури, като ще „начисли само разход“ на същата стойност на действителния получател на доставките по спорните фактури по делото. От това следва, че действителните получатели по съответните доставки ще могат да ползват правото си на приспадане за действително получени от тях доставки на стоки и услуги, и по които са платили цена с включен ДДС. Това е така, тъй като както в правото на ЕС, респективно и в националното право се изисква съответното данъчно задължено лице да притежава оригинална фактура, в която е вписано като получател, за да може да упражни правото си на приспадане на данъка – чл. 71, т. 1 от ЗДДС. Изложените от ревизираното дружество изводи водят до изкривен резултат между платения данък и начисления данък за извършените доставки за дружествата-превозвачи, които както се установи са действителният получател по процесните доставки. В тази връзка и в цитираните съдебни решения по-горе се посочва, че: „за целите на ДДС всяка

доставка на услуги в общия случай трябва да се счита за отделна и самостоятелна, видно от чл.1, § 2, втора алинея от Директивата за ДДС (вж. Решение от 27 септември 2012 г. по дело Field F. W., C-392/11, точка 14 и цитираната съдебна практика).“ Развитите съображения от жалбоподателя са в противоречие с тази норма на директивата и не могат да бъдат възприети.

Всичко това води до извод за правилност на приетото от органите по приходите и ответният административен орган по спорните в случая въпроси, респективно опровергава доводите в жалбата за противоречие на изводите на приходната администрация с правото на ЕС. В тази връзка правилни са изводите на органите по приходите, че като извърши „префактуриране“ на дружествата-превозвачи, ревизираното дружество няма да извърши нарушение на разпоредбите, свързани с доставки на акцизни стоки.

В заключение, съдът формира извод за законосъобразност на издадения Ревизионен акт № Р-22221420000293-091-001/09.06.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място], поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди претендираното от него юрисконсултско възнаграждение, което е своевременно заявено. Изчислено на базата на чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и установения общ материален интерес по делото - 2 153.82 лв., същото възлиза на 380,77 лв.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, I-во отделение, 18-ти състав на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], № 5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Р. Н. Д. – Управител против Ревизионен акт № Р-22221420000293-091-001/09.06.2021 г., потвърден с Решение № 1260/19.08.2021 г., издадено от и.д. Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите, в частта, с която е потвърден установеният резултат по ЗДДС за данъчен период м. Ноември 2019 г. в общ размер на 2 153.82 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], № 5, вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Р. Н. Д. – Управител, да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", Централно управление на Национална агенция по приходите, [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 380,77 лв. (триста и осемдесет лева и 0.77 стотинки).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК.

СЪДИЯ: